

ULVI KULLERKUPP

*Unistades
~
önnest*

Toimetanud Lea Arme
Kujundanud Virge Ilves

© Ulvi Kullerkupp
© Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-628-2
www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

1. PEATÜKK

Anu

Anu lehvitas ja tõmbas ukse kinni. Vaatas korra veel esikuaknast välja ja noogutas Margusele. Tütar pusis turvavööga ning rääkis isale midagi, kuid Anu ei kuulnud neid enam. Ta sättis esikus jalanõud ritta, kohendas nagis jopesid, korjas üles mahakukkunud kinda ja viskas korvi.

Avar esik viis otse suurde elutuppa, kust avanes vaade merele. Terve klaassein oli avatud looduse vaatemängudele ja pakkus ka täna ilusat etendust: taevas liikusid kiired rünkpilved, mille vahelt piilusid päikese eredad kiired. Rohekas meri loksus närviliselt ning eemal, Tallinna siluetil sadas vihma – pikad sinkjasmustjad triibud joonistasid taevasse nutva sügisnäo. Oli septembri lõpp.

Anu korjas laualt hommikusööginõud nõudepesumasinasse, tõstis munakarbi, singi ja juustupaki tagasi külmkappi, aetas saiakorvi kapile, pühkis laualt puru ning sättis oma kohvikruusi uuesti espressomasina alla. Juba kolmas tass, kuid naine tundis, et vajab täna ärkamiseks veel üht. Kohvi oodates nõjatus ta vastu köögikappi ja tundis, kuidas tööpinna kivine külmus kätesse imbus.

Kivipind oli olnud tema eriline soov – et oleks moodne ja elegantne ühtaegu. Talle meenus, mismoodi nad olid mehega tunde vaielnud materjalide ja värvitoonide üle, mis kööki sobida võiks – kõik pidi saama ideaalne ja ei grammigi tavaline. Maja sisustamine oli möödunud tuliseid vaidlusi pidades.

Kätel hakkas külm ja Anu ärkas õlgade värinal justkui unest. Talle meenus, et peagi ootab teda koosolek Skype'is. Kodukontor oli olnud hea mõte. Täna ei suudaks ta kellelegi otsa vaadata.

Ta tõusis kaarjat treppi mööda teisele korrusele ja heitis pilgu alla avarale toale. See oli suur, pea sajaruutmeetrine kõrge klaasseinaga tuba, kuhu liidetud köök massiivse valge söögilauaga, ümber kaheksa kõrge seljatoega tooli. Elutoa diivani kohal ilutses valgete sulgedega kaetud disainlamp, mis sai tellitud otse Londonist. Hoolikalt valitud mööbel oli teeninud sõpradelt palju kiitust ja Anu oli selle üle siiralt uhke. Olid nad ju kodu sisustamisega palju vaeva näinud ja kulutanud sellele märkimisväärseid summasid.

Puud ägasid järgmise tuuleiili käes ja aias kasvavad kadakad raputasid end vihaselt. Anu tõmbas hommikumantli hõlmad koomale, sättis end kabineti laua taha, keris jalad enda alla kerra ning avas arvuti.

„Nii, aeg ärgata, Anu!“ lausus ta endale ja kahlas kätega läbi juuste. Need olid sügavmustad ja pikad, ulatudes poolde selga. Ta põimis kiirelt patsi, sättis selle krunkiks ning süvenes arvutisse. Konverentskõneni oli veel kümme minutit. Töö oli midagi, mis alati aitas meeleolu paran-

dada, tõi päeva kiire tempo ja viis eemale sellest, mis oli viimasel ajal lausa väljakannatamatuks muutunud.

Ta vastas kiirelt paarile kirjale, tippides klaviatuuril, nii et küüned vastu klahve klõbisesid. Need olid alati laitmatu maniküüriga, läikiv tumepunane oli viimase aja lemmiklakk.

Kui Skype'i kõne ekraanil helises, ajas naine selja sirgu ja vastas reipal häälel. Uus klient oli ühe Rootsi välisfirma esindus ning ettevõtte juhiga sai ühendust vaid Skype'i teel. Too oli vanem tasakaalukas mees, kel siiski kombeks oma nooremate kolleegide töö üle kontrollida, sellest ka tänane kõne. Arutati uue projekti eelarve üle, ka paar järgmist kampaaniat vajasis vanahärra heakskiitu ja Anule meeldis neid esitleda. Ta läks vestluses alati kirglikult kliendi poolele ja argumenteeris hoogsalt kampaanias tehtavate tegevuste ja saavutatava kasu üle. Jah, ta tundis oma tööd ja teadis sageli juba ette, mida kellele pakkuda ja mida mitte. Milline reklaamikampaania töötab ja mis mitte. Ta oli reklaami valdkonnas tegutsenud juba üle viieteistkümne aasta, viimased üheksa oli tal oma agentuur ning meeskond. Anu teadis, et tal on piisav kogemustepagas ja tarkus, et ka sellised kontrollivad kliendid kerge vaevaga oma paati tõmmata.

Oma suureks üllatuseks tal sel korral nii ladusalt ei läinud, vanahärra lausa noris ja Anu takerdus sobivate ingliskeelsete sõnade leidmisega. Kampaania ajastus olevat vale ja eelarve liialt krõbe. Naine püüdis klienti rahustada, andis lubaduse meeskonnaga asja veel kord arutada, soodsamaid lahendusi välja pakkuda, andis natuke järele ka

eelarve osas. Heakene küll, igal kampaania eelarvel peab ju ka veidi õhku sees olema. Muidu kaoks kogu läbirääkimiste ilu, selle oli ta juba aastaid tagasi selgeks õppinud. Välismaiste firmade juhid kippusid sageli arvama, et Eestis on tasuta turunduse paradiis ning reklaamipinnad ei maksagi midagi.

Anu lõi arvutikaane pauguga kinni ja ohkas.

„No on pujään, endal on raha nagu raba, kuid kukkus koonerdama. Aga ma ütlen sulle, et uue toote turule toomine ongi investering, mitte kulu. Millal me peaks siis seda kampaaniat sinu arust alustama?“ pobises Anu ja kõndis vannituppa.

Ta haarast vannitoakapi riulilt peavalutablettide lehe ning vajutas peopesale ühe valuvaigisti. Otsaesine tagus lõhkuda. Ta kummardus ja jõi külma vett otse peopesadelt, tõstis vett ka silmadele ja hoidis käsi külma, karastava vee all. Tõstes pilgu peeglisse, krimpsutas ta nina ja hakkas nimetissõrmedega silmaaluseid masseerima. Need olid väsinud ning turses, reetes magamata ööd. Anu ümmargune nägu oli kahvatu, otsekui oleks ta nädalaid päikesevalgusest eemal olnud. Ta hoidis näopuhastuspadjakesi voolava jääkülma vee all ja tõstis need siis laugudele. See mõjus rahustavalt.

Naine istus vannitoa nurgas asuvasse korvtooli ja jäi liikumatult lesima. Mugav, pehmete patjadega tool justkui imes ta endasse. Anu tundis, kuidas silmadele vajutatud külmad vatipadjad tasapisi soojemaks muutusid. Käed surisesid ja kogu ta keha muutus raskeks.

Minu ümber on sügavroheline mets. Istun puupingil, hingan sisse suure sõõmu värsket õhku ja kuulatan. Linnud laulavad, kuid ma ei tunne neist ühtegi – on see laulurästas või ööbik, metsvint või mõni põõsalind? Ei keegi neist, arvan ma. Puud liiguvad vaikselt, ninna tungib mõnus metsa ja sambla lõhn. Soe tuuleiil sasib mu juukseid. On kevad.

Hoian kahe käega ümber kõverdatud jalgade, sulgen silmad, sirutan end päikese poole ja mõnulen. Tunnen südames suurt soojust ja korraga mõistan, et olen lihtsalt lapsikult õnnelik ja minus on kogu maailma rahu, nagu pehme valge tekk oleks mu peal. Seelik mu jalgade ümber liigub vaikselt tuules ja juuksesalk langeb silmadele. Kallutan end tahapoole ja nõksatan pead, et juuksesalku eemale tõrjuda. Tunnen, kuidas selg puutub millegi vastu, ja võpatan, keeran end kiiresti ümber ja märkan pingil istuvat meest.

Kargan püsti ja jään teda vaatama. Ta silmad on kinni ning ta istub täpselt samamoodi, nagu äsja ise olin – jalad enda ette tõstetud ja kätega nende ümbert kinni hoides. Mees on pikk, lihaselise kehaehitusega ning tal on tumedad, veidi lokkis juuksed. Ta pilk on suunatud kaugusesse. Märkan tema naeratust, aga ta ei vaata mu poole. Ma ei tunne teda, kuid ometi pole ta võõras. Ma ei kardata teda, kuigi näen teda esmakordselt ning mul pole õrna aimugi, kes ta on. Tahan avada suu, et seda temalt küsida, kuid ometi ei tee ma seda.

Mees ei liiguta ikka veel ja ma istun aeglaselt tagasi pingile, seljaga tema poole. Nihutan end veidi tahapoole, kõverdan jalad, võtan kätega nende ümbert kinni ja nõjatun. Tunnen, kuidas meie seljad kohtuvad ning mees toetab õrnalt

mulle vastu. Ma ei võpata enam ja jään paigale. Sirutan pilgu uuesti päikese poole, sulen silmad ja nuhutan ninaga õhku – tunnen selles kuuskede ja kevade hõngu. Mu südant täidab sügav rahu ning turvatunne. Mul on nii hea olla.

Andres

Andres peatas auto kaubanduskeskuse ukse ees ja vajutas ohutuled vilkuma. Raadiost kostis järgmine poplugu, kuid mees ei teadnud selle nime. Seda lastakse juba vist korra või paar tunnis, mõtiskles ta. Ilusa täidlase tämbriga naishääl laulis siiralt taasleitud armastusest ja mehe mõte läks vägisi uitama.

Autouks avanes, Kristel tõstis koti tagaistmele, lõi ukse pauguga kinni ning istus Andrese kõrvale.

„Tere, kas said kaua oodata, mul läks poes aega. Rahvast on täna kuidagi palju liikvel ja ainult neli kassat töötas,“ jutustas naine ning kinnitas turvavöö. Andres vajutas gaasi ning auto pööras Haabersti ringi suunas.

„Ei, ma alles jõudsin, üks kohtumine venis pikemaks ja mööda Tammsaare teed pole just lust tulla. Kuidas töö läks?“

„Tavaline päev, ei midagi erilist. Ma ostsin kana, võid seda õhtusöögiks valmistada. Ma lähen Mare poole pärast.“

„Jälle? Kas me võiksime mõni õhtu ka kahekesi kodus olla? Mis teil siis täna plaanis on?“ küsis Andres

ja lükkas suunatule sisse. Auto pööras nina Tabasalu suunas.

„Ei midagi erilist, teeme ühed veinid. No Mare tahtis lobiseda, tal on mees jälle tööreisil ja ta tunneb ennast üksikuna,“ ütles Kristel.

„Üksikuna? Ma hakkan ennast ka juba üksikuna tundma, me pole ammu kusagil koos käinud. Nojah, ja ülehomme sõidad sa ju Rootsi kruisile emaga, sinna see nädalavahetus taas läheb.“ Andres pööras pilgu naisele, kuid too vaatas ainiti oma telefoni ega teinud vestlusest väljagi.

„Jah, mul on nüüd kolm vaba päeva, ei pea õnneks homme vara ärkama. Kas tead, et Jaanus ja Helen lahutavad? Täitsa lõpp, alles me käisime nende pulmas paar aastat tagasi, mäletad?“ jätkas Kristel.

„Ikka mäletan, muidugi. Sa püüdsid seal veel pruudikimbu ja kõik muudkui küsisid seitsaadik, et millal siis lõpuks meie pulma saab? Kust sa seda lahutuse juttu kuulsid?“ päris Andres.

„Facebookis on Jaanuse staatus tänasest *single*. Helen on oma nime endiseks tagasi muutnud, mida muud see tähendada võib, et lahutavad? Saamegi õhtul Marega rääkida, väga hea. Kas sa mulle ülekande tegid, ma mõtlen – Rootsi tripi jaoks või nii?“

Kristel oli harjunud raha küsima. Andres toetas naist rahaliselt ilma vaidlemata. Ka siis, kui naine peale ülikooli lõpetamist juba ise tööl käis ja regulaarset sissetulekut omas.

„Unustasin, kuid kodus teen kohe ära. Palju vaja on? Kas paarisajast piisab?“ küsis Andres ja vaatas uuesti naise poole.

Kristel oli lühikest kasvu, heledate lokkis juustega, temast ligi kümme aastat noorem. Nad olid kohtunud Kristeli kursuseõe sünnipäeval ning pärast paari õhtusööki ja kinokülastust hakatigi lähemalt suhtlema. Poole aasta pärast koliti kokku ja nüüdseks on koos oldud juba kuus aastat. Andrest paelus naise lapselik naiivsus, haprus, mehele meeldis tema eest hoolt kanda, teda õpetada. Neli kuud tagasi, juuni teisel laupäeval nad abiellusid.

Andres pööras Mercedese Sambliku teele. Nende majani oli veel paarsada meetrit. Õues sadas vihma ja puud väänlesid sügistuule käes. Tänavalampide kuma heitis metsale ja üksikutele majadele kollakat valgust. Mees vajutas väravapulti ja sõitis autoga hoovi. Maja oli madal ja sobis kõrgete määndide alla suurepäraselt. Klombitud paekivifassaad oli valgustatud ning hele välisuks rõhutas maalähedust. Mõnus hubane maamaja.

Andres tõstis arvutikoti esikus põrandale, kuigi teadis, et läheb sellele sinna peagi järele. Enamasti, kui naine kodust ära oli, sisustas ta õhtuid tööga. Teleka vahtimine polnud kunagi ta lemmiktegevus olnud. Ta sikutas lipsu kaelast, libistas pintsaku seljast ja viskas end diivanile. Kristel oli kiiresti riided vahetanud ning oli juba teksastes ja mugavas rohekas kampsunis. Ta tõstis toiduaineid kilekotist külmkappi. Avatud köök-elutoas oli kõik käejala juures.

„Kas pistan sulle kana ahju?“ küsis naine ja tõstis kanapaki tagasi köögikapile.

„Ei, pole vaja, mul pole kõht tühi. Teen endale hiljem midagi,“ vastas Andres ja ajas ennast diivanilt püsti. Ta

kõndis naiseni ja haaras tole õlgadest, kuid naine põikles eemale. „Mis oleks, kui läheksime täna hoopis kinno, ma ei saa aru, miks sa pead alati kohe platsis olema, kui Mare mees tööreisile sõidab? Mis arvad, ma vaatan, mis kinokavas on, eks,“ püüdis Andres naist ümber rääkida.

„Tead, lähme kinno mõni teine kord, ma pean nüüd minema hakkama. Meil oli ju kokkulepe, et meile mõlemale jääb ka oma aega, see oli pigem sinu soov. Ma tõesti tahan täna sõbrannaga lobiseda,“ kiirustas Kristel esikusse. Ta sikutas tossud jalga, tiris jope selga, tõmbas luku kinni ning haaras esiku kummutilt käekoti.

„Näeme hiljem, ära mind ootama jää,“ lausus ta ning välisuks sulgus.

Andres korjas pintsaku ja lipsu diivanilt, viis need magamistoa garderoobi ning vahetas tööriided mugavate dresside vastu. Ta lasi kraanist külma vett, jõi seda suurte sõõmudega, istus diivanile ning klõpsas teleka lahti. Ta vahetas kanaleid, kuni jäi spordikanalilt tennist vaatama. Külma vesi voolas kurgust alla ja Andres tundis peas selgust.

Ta toetas pea seljatoele ja korruga meenus talle pealelõunane kohtumine uue turunduspartneri kontoris. Nagu varasemalt, oli ta ka sel korral reklaami- ja turunduse tibidesse eelarvamustega suhtunud. Ah, teevad uue kampaania ettepanekud, räägivad palju segast juttu ja küsivad raha, lihtne! Paar kenasti mokitud noort naist kõrgetel kontsadel läikivate küüntega hõbedaste MacBookide taga.

Koosolekule oli ta plaaninud tunni, kuid veetis uue partneri juures koguni kolm. Ta meenutas kampaania sisu,

selle üksikasju ja avastas end korruga mõtlemas hoopis koosoleku läbiviijast, uue turundusettevõtte juhust. Millised pikad, poolde selga ulatuvad mustad läikivad juuksed tal olid, millised tumepruunid silmad ning kui kenasti ta riides oli. Punane, alt laienev, veidi printsessilik kleit, mis pihalt oli kinnitatud peenikese musta vööga. Kõrgete kontsadega mustad kingad sobisid kleidiga, kogu välimus oli nagu moeajakirjast välja astunud. Mingit seletamatut naiselikku elegantsi ja väarikust õhkus sellest naisest. Ta oli rääkinud kiirustades, justkui sooviks koosolekuga kiiresti ühele poolele saada, vaatas aeg-ajalt silmanurgast kella, kuid siiski ei kiirustanud kohtumist lõpetama. Kas tal oli keegi, kelle juurde ta pidi peale tööpäeva jõudma? Mees, lapsed?

Andres meenutas uue toote kampaaniat ja teda üllatas juba koosolekul, kui palju taustauuringuid oli uus turundusmeeskond teinud – nad teadsid konkurentide tooteid, olid positsioneerinud uue toote täiesti õigesse kohta, väljapakutud tegevused olid nii head ning Andres tundis väikest kadedust, et miks ta ise ei olnud selliste ideede peale tulnud. „Ideaalne plaan,“ oli ta koosolekul tunnustavalt öelnud. Lisaks pakuti välja palju enamatki, kui ta oli osanud oodata – turundusmeeskond oli mõelnud isegi sellele, mismoodi tema ettevõtte müügimeeskonda riietada ja mis võiks olla müügivõistluse auhinnaks. Neid lahendusi polnud varasemalt keegi välja pakkunud.

Naise silmad olid rääkides elavnenud, oli talle ainiti silma vaadanud, justkui kartes kontakti kaotada. Mingi eriline helk oli tema silmis, mees ei suutnud meenutada,

millal ta oli viimati nii kirglikku inimest näinud. „Huvitav, kui vana ta on,“ oli ta mõtelnud.

Pärast ülejäänud meeskonna lahkumist jäid nad veel eelarve üle arutama. Näis, et seal majas olid numbrid ja rahaasjad tugevasti selle naise käes. Vestlust oli aga jätkunud pikemaks. See oli olnud asjalik, argumenteeriv arutelu ja esmakordselt ei tundnud mees, et tehtava tööst küsitakse liiga palju. Kõikide tegevuste, planeerimise ja projektijuhtimise eelarvesummad olid kuidagi arusaadavas keeles lahti seletatud ja näisid hädavajalikud.

Kõik olid kontorist juba lahkunud, kui nad ukse ees kätt surusid ja ühiselt tõdesid, et oli olnud meeldiv koosolek. Naine oli ta kätt peos hoidnud ja naljatanud, et „annad käe, võtame kogu kampaania“. Andres oli kiirustanud oma autosse, sõitnud parkla tõkkepuu poole ning avastas alles siis, et oli unustanud maja fuajees oleva parkimistöötaja juures parkimise eest tasuda. Büroomaja parklas oli tasuta parkimine vaid tunni eest. Ta oli auto uuesti parkinud ja ruttas parklakorraldaja leti suunas, tasus parkimise eest ja pööras end välisukse poole, kui märkas uuesti naist, kelle kontorist äsja lahkunud oli.

Too oli kiirete, tippivate sammudega maja pöördukseni jõudnud, lükanud selle graatsilise käeviipega keerlema ja majast väljunud. Tal oli seljas helehall mantel, mille alt paistis punase kleidi serv, peas must laiaäärne kaabu, kaelas lehvimas punakaslilla kerge siidjas sall. Pikad mustad saapad rõhutasid naise saledaid jalgu ja ta hoidis suurt käekotti käevangus. Korruga ta seisatas, sobras käekotis ja tõstis siis telefoni kõrva juurde. Ta kõneles närviliselt,

raputas pead ja žestikuleeris käega. Naise rutakas samm ja kehakeel reetsid, et miski äsjakuuldust polnud talle meeltnööda. Andres oli jälginud teda maja ees seistes. Naine jõudis parklasse, istus musta Lexusesse ja käivitas mootori. Auto sööstis kohalt ja pidurdas järsult tőkkepuu ees. Pärast tőkkepuu tagant vabanemist auto lausa kihutas tänava suunas ja kadus siis silmist, enne kurvi vaevalt pidurdades.

Andres vajutas teleka kinni ja viis tühja veeklaasi köögi-
kapile. Päevane kohtumine ei tahtnud kuidagi mõtteist kaduda. Ta tõmbas jooksutossud jalga, sikutas selga tuule-
jope ning lukustas ukse. Väravast välja sörkides kiirendas ta tempot ja põikas kitsale metsarajale. See oli tuttav tee, mees teadis siin iga konarlikku puujuurt, millel komis-
tamist vältida, ning pöördus osavalt kõrvale madalate mändide okste eest, mida tuul jooksuraja kohale painutas.

Vihmasadu oli peaaegu lõppenud, kuid mäslev tuul raputas puudelt suuri vihmapiisku vastu Andrese nägu. Tumedad, veidi lokkis poolpikad juuksed raamisid üma-
rat, tõmmu jumega nägu. Ta silmad hakkasid hämaraga harjuma ning peagi nägi ta enda ees liivarada, mis otse randa viis. Sünkjasmust meri möirgas häälekalt ja vesi peksles vastu rannajoont, justkui oleks tal plaanis see liivast tühjaks kraapida. Andres jäi hingeldades seisma, kummardus enda ette ja toetas käed põlvedele. Ta tõstis pilgu merele, kuid miskipärast oli silme ees ikka seesama naine, kellega täna tunde rääkinud oli. Tema ilus, naiselik nägu, tumedad sirged juuksed looklesid tuules ja pruunid, peaaegu mustad silmad naeratasid talle.